

Maryna, Lviv

Nimeni on Maryna, olen 30-vuotias ja asun Lvivissä.

Kun mieheni lähti sotaan, tein hänelle perinteisen ukrainalaisen amuletin tuomaan onnea. Harrastan perinteistä ukrainalaista kirjontaa.

Mieheni kosi minua etäyhteydellä rintamalta. Hän oli tuhat kilometriä kaukana. Emme olleet nähneet toisiamme kahdeksaan kuukauteen, kun hän lopulta tuli kotiin.

Seuraavana päivänä menimme naimisiin.

Hääpäivänä minulla oli yllänä perinteinen kirjottu puku. Hän oli univormussaan. Meillä ei ollut hääjuhlaa eikä vieraita. Mieheni paras ystävä oli tarkoitus olla bestmanimme, mutta hän kuoli sinä päivänä, kun mieheni kosi minua.

Kun poistuimme vihkitoimistosta, menimme pihalle, jossa soitimme yhden lempikappaleistamme puhelimella. Se oli meidän oma pieni häävalssimme.

Mieheni oli kotona vain neljä päivää, ja omistimme kaiken ajan toisillemme. Yhdeksän kuukautta myöhemmin meille syntyi lapsi, Tesej. Hän on siunaus. Hän on nyt neljän kuukauden ikäinen. Kun mieheni on armeijassa, sanon aina, että pidän täällä pienen osan häntä mukana.

Sodan aikana monet parit menevät naimisiin, koska heidän on elettävä nopeasti.

Minulle avioliitto on erilainen sota-aikana. Koen, että velvollisuus ja vastuu ovat suurempia. Olen vastuussa tästä ihmisestä, tapahtuipa mitä tahansa. Jos mieheni haavoittuu tai hänelle tapahtuu jotain, se on myös minun kohtaloni. Hänen on saatettava palata PTSD:n kanssa. Minun on hyväksyttävä hänet sellaisena kuin hän on.

Vaikeinta on katsoa, kuinka mieheni hyvästelee poikansa. Kun puhumme puhelimessa, hän kysyy: "Miltä poikamme tuoksuu? Kerro minulle, miltä Tesej tuoksuu."